

koji popuštaju pa u svoj jezik propuštaju i tip *porculan suđe*. Tako u Vjesniku od 8. 6. 1996. čitamo da se u Ivancu osniva *Caritas dvor za stare i nemoćne*, kako sam pročitao u naslovu umjesto *Caritasov dvor*. Naslov bi mogao biti i novinarski, ali nije jer se u članku još pet puta spominje *Caritas dvor*, jedanput tako, a četiri puta u genitivu: *Caritas dvora*.

Takvi primjeri jasno pokazuju teškoće autora Hrvatskoga pravopisa. Ostavili mi *Goethe institut*, *Caritas dvor* ili rekli da treba pisati *Goethe institut* ili *Caritas-dvor*, neće biti dobro. Unošenje takvih primjera u pravopisni rječnik bez komentara značilo bi u jednome smislu potvrdu loše prakse, a unijeti ih s komentarom, bar

upućivačkim, naišlo bi na prigovore da prelazimo pravopisne okvire ili da izmišljamo ono što ne postoji, kao što je bio pridjev *mobitelni* dok nije bio ostvaren. Pravopis i jezik tako su usko povezani da je katkada teško odijeliti jedno od drugoga. Svi su hrvatski pravopisi u tome imali teškoća, ali se žestoki prigovori obrušili samo na Hrvatski pravopis. No mi ćemo nastojati da u novim izdanjima na najbolji način i dalje rješavamo i stare i nove probleme, jer ma kako se to nekima u prvi mah činilo neobičnim, ni pravopis nije jednom za svagda dan, nego se mora s novim izdanjima usavršavati.

Stjepan Babić

VIJESTI

SURADNICIMA JEZIKA

Kad su počela neka čudna vrednovanja znanstvenoga rada, kad je postalo važnije gdje je članak objavljen nego kakav je, suradnja u časopisu *Jezik* nije vrijedjela za znanstveno napredovanje. Time je učinjena velika nepravda našem časopisu i mnogim suradnicima, posebno mlađima. Nastojanjem uredništva ta je nepravda ispravljena kad je u Narodnim novinama 2/1997. izašao je Pravilnik o mjerilima vrednovanja časopisa i publikacija s me-

đunarodno priznatom recenzijom, kao i s njima po vrsnoći izjednačenih časopisa i publikacija i na tome se popisu našao i časopis *Jezik*.

Zanimljivo je spomenuti da se na tome popisu ne nalazi Rad HAZU, Radovi Zavoda za slavensku filologiju, Radovi Filozofskoga fakulteta u Zadru, Radovi Zavoda za hrvatski jezik, časopis *Slovo*, a našla se Drvna industrija, Zbornik Pravnog fakulteta u Zagrebu, Zbornik Pravnog fakulteta u Rijeci, Zbornik radova Pravnog fakulteta u Splitu i sl. Najblaže rečeno, čudni neki kriteriji, a još je čudnije

što se takav popis uopće pravi jer članak vrijedi koliko vrijedi sam po sebi, a nevažno je gdje je objavljen. Što se Jezika tiče, njegov novi položaj može biti poticajem da mnogi svoju suradnju ponude Jeziku.

Drugi poticaj može biti honorar. Jezik isplaćuje 175, 140 i 105 kn po kartici (50, 40 i 30 DM), već prema vrijednosti i naravi članka. Bruto dođuše, ali ipak.

Treći je razlog za suradnju u Jeziku što on izlazi kontinuirano već 44 godine pa se redovito prati, godišta se uvezuju i čuvaju i tako je članak u njemu dostupniji nego bi inače bio. Uz to se Jezik prikazuje i u stranim časopisima, njegov sadržaj preslikavaju neki strani knjižari i tako se i tim putem podaci o autorima šire po svijetu.

Važno je ovom prilikom naglasiti da je časopis Jezik specifičan časopis i da za njega treba pisati prema njegovoj namjeni. Njegov podnaslov, Časopis za kulturu hrvatskoga književnoga jezika, određuje njegovo područje i on je mjerilo za odluku o objavljivanju. To znači da npr. ne objavljujemo članke sa svih područja hrvatskoga jezika, ne objavljujemo o dijalektologiji, povijesti jezika, o problemima u stranim jezicima i sl. O njima objavljujemo takve članke samo ako u kojem obliku osvjetljavaju suvremeno stanje hrvatskoga književnoga jezika i njegovu normu.

Jezik je znanstveno-popularni časopis pa treba pisati znanstveno, ali tako da bude dostupno svakomu zainteresiranomu čitatelju. Dakako, objav-

ljujemo i znanstvene članke za uži krug čitatelja ako je članak temeljan za jezičnu kulturu. Jezik normalno ne donosi članke koji samo upozoravaju na kršenje norme u praksi ako je inače norma jasna i nije sporna.

Mislim da je korisno reći još dvije napomene iz dosašnje uredničke spoznaje. Počelo se razvijati mišljenje da članak dobiva na znanstvenosti ako se sve dokazuje navodima, posebno iz rječnika. A to često nije potrebno. Tako nam je ponuđen članak koji je o jednome sitnome problemu imao stranicu i pol, a petnaest bilježaka. Kad se što izlaže, treba reći što što znači, da je tako, a tek ako nastane spor, tada se može dokazivati koliko je potrebno.

Druga se pojava tiče sadržaja samih bilježaka. Često su preopširne, a katkada su velike kao i sam članak. U njih se tako stavlja ono što nije nipošto sporedno za samo izlaganje, što ide u tekst, što je čak važno za razumijevanje glavnoga teksta. Najbolje je kad su u bilješkama samo oni podaci koji upućuju na izvore, koji nisu važni za sam tekst pa čitatatelj može i prijeći preko njih, osim ako ne želi posezati za onim što je navedeno u bilješkama.

Događa se da nam suradnici pošalju članak koji uopće nije za Jezik, a i neki koji jest, ali nije napisan u prikladnome obliku za objavljivanje.

Tih je nekoliko riječi bilo potrebno reći da bude što manje nesporazuma.

S. B.